

Panium - Numărul paisprezece

Dezamăgirea drept cheia pentru Testul Templului

Jeff Pippenger

2026-02-18

Subiectul sanctuarului a fost „cheia” care a deschis înțelegerea asupra dezamăgirii din 22 octombrie 1844 la începutul soliei celui de-al treilea înger, iar subiectul dezamăgirii este „cheia” care deschide înțelegerea asupra soliei sanctuarului privitoare la testul templului la sfârșitul soliei celui de-al treilea înger.

Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor: și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri: și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:19.

Faptul că data de 11 septembrie 2001 este înțeleasă ca „9/11”, în acord cu faptul că „911” este simbolul unui apel de urgență în Statele Unite, a fost orânduit de Cel ce a orânduit toate lucrurile. Înțelegerea dezamăgirii din 18 iulie 2020 este ceea ce permite ca mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii să fie recunoscută ca atare; dar numai de către cei care doresc să vadă că Isus reprezintă pe cel spiritual prin cel natural astăzi nu altfel decât a făcut-o El acum două mii de ani. Vederea 20/20 este cea mai bună pe care o poate avea cineva, iar dezamăgirea din 2020 este borna de hotar care permite recunoașterea templului în istoria profetică a celor zece fecioare.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Vederea 20/20 este și mai bună când este combinată cu retrospectiva reprezentată de adevărurile fundamentale. Pavel învață că „duhurile prorocilor sunt supuse duhurilor prorocilor”, iar fecioarele lui Matei sunt, așadar, aceleași cu cele pe care Ioan le identifică drept cele o sută patruzeci și patru de mii, și Ioan le identifică drept fecioare în Apocalipsa 144.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii; căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:4.

Cele dintâi roade ale toamnei sunt fecioarele care urmează pe Miel în templu, iar „cheia” pentru înțelegerea templului este dezamăgirea din 2020.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide și nimeni nu va închide; el va închide și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

Dacă un adventist este să se numere între cei 144.000, atunci, prin necesitate profetică, el va fi suferit o dezamăgire provocată de prezentarea unei predicții publice care a eșuat.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va

continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Bătălia de la Panium din versetul 15 din Daniel 11 este bătălia care duce la versetul 16, care identifică legea duminicală în Statele Unite.

Așadar, împăratul de la miazănoapte va veni, va înălța un val de asediu și va lua cetățile cele mai întărite; iar oștirile de la miazăzi nu vor putea să-i stea împotriva, nici poporul lui ales, și nu se va afla nicio putere care să se împotrivescă. Daniel 11:15.

În acest verset, Statele Unite înfrâng Rusia, împreună cu poporul ales al Rusiei. Însă în versetul următor, nimeni nu poate sta împotriva ascensiunii Romei, care marchează Iuda și Ierusalimul drept primul pas în cucerirea lumii; căci Roma s-a ridicat ca a patra împărăție a profeției biblice. Prin prezența în Țara cea minunată, în sens literal, în versetul șaisprezece, simbolul autorității Romei literale se afla în Țara cea minunată, în sens literal; astfel, tipificând versetul patruzeci și unu, când semnul autorității Romei spirituale este impus asupra Țării celei minunate spirituale a Statelor Unite.

Cele două coarne ale fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece reprezintă republicanismul și protestantismul. În versetul cincisprezece din Daniel unsprezece, Antioh Magnus, cunoscut ca Antioh al III-lea și Antioh cel Mare, învinge regatul de la sud, reprezentat de dinastia ptolemeică. Antioh îl reprezintă pe Donald Trump, iar regele de la sud reprezintă Rusia. Bătălia de la Panium este bătălia dintre Statele Unite și Rusia și poporul ales al Rusiei, o bătălie în care Antioh a biruit, dar după aceea și-a văzut regatul cucerit de Roma literală — puterea din versetul paisprezece, care stabilește viziunea externă a cornului republican al fiarei pământului. Viziunea internă este reprezentată de cornul protestant al fiarei pământului. Ambele coarne se află la bătălia de la Panium, căci Petru este acolo ca protestant cu mesajul său din cartea lui Ioel.

250 de ani

Când luăm în considerare cele două linii ale fiarei pământului, constatăm că în 1776 fiara pământului și-a început ascensiunea, iar până în 1798 (douăzeci și doi de ani mai târziu) fiara mării din Apocalipsa treisprezece a primit rana de moarte, iar fiara pământului a început să domnească drept a șasea împărăție a profeției biblice. Două sute cincizeci de ani mai târziu, în 2026, ne-am trezit la testul templului lăuntric care a început la 8 mai 2025.

Acei „250” de ani sunt, de asemenea, legați de Antioh cel Mare. Începând cu decretul din 457 î.Hr. și, extinzând de la acel decret un interval de două sute cincizeci de ani, ajungem la anul 207 î.Hr., cu șapte ani înainte de bătălia de la Panium și la zece ani după ce Ptolemeu I-a învins pe Antioh la bătălia de la Rafia, care este reprezentată în versetul unsprezece din Daniel unsprezece. Daniel 11:11 este, desigur, linia externă a cornului republican; aceasta se aliniază cu Apocalipsa 11:11, care este linia internă a cornului protestant. Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar Apocalipsa folosește pecetea ca simboluri ale profeției externe și bisericile ca simboluri ale profeției interne paralele.

Cirus reprezintă toate cele trei decrete, căci nu se poate avea un al treilea fără un întâi și un al doilea.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12–26. În forma sa cea mai completă, el a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că casa Domnului de la Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, margine] lui Cyrus, și a lui Darius, și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei”. Acești trei împărați, prin inițierea, reafirmarea și desăvârșirea decretului, l-au adus la deplinătatea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., timpul când decretul a fost desăvârșit, drept data poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” Tragedia veacurilor, 326.

Din cele trei decrete care sunt reprezentate de Cyrus în 457 î.H., „250” de ani se încheie în istoria dintre bătălia de la Raphia din 217 î.H., când Ptolemeu al IV-lea l-a învins pe Antioh cel Mare, și anul 200 î.H., când Antioh l-a învins apoi pe Ptolemeu la bătălia de la Panium, în versetul cincisprezece. Linia îl pune în paralel pe Antioh cel Mare cu Donald Trump. La începutul celei de-a șasea împărății din profeția biblică, din 1776 până în 1798, există o perioadă de „22” de ani care reprezintă ascensiunea celei de-a șasea împărății. Acei „22” de ani ilustrează de asemenea istoria reprezentată de numărul „22” la sfârșitul istoriei celei de-a șasea împărății, din 2001 până în 2023. „22” este simbolul unirii Dumnezeui cu umanitatea, care se împlinește în cadrul istoriei celei de-a șasea împărății din profeția biblică, care este fiara pământului, cu un corn extern al republicanismului și un corn intern al protestantismului.

Lucrarea pe care Hristos o împlinește prin unirea reprezentată de „22” este lucrarea finală a lui Hristos în Sfânta Sfintelor, reprezentată prin ștergerea păcatului, care, potrivit lui Ioel, împreună cu comentariul inspirat al lui Petru, are loc în timpul revărsării ploii târzii.

Pocăiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului. Faptele Apostolilor 3:19.

Ștergerea păcatului este lucrarea finală a Marelui Preot ceresc.

În vechime, păcatele poporului erau, prin credință, puse asupra jertfei pentru păcat și, prin sângele ei, transferate, în chip simbolic, în sanctuarul pământesc; tot astfel, în noul legământ, păcatele celor pocăiți sunt, prin credință, puse asupra lui Hristos și transferate, în realitate, în sanctuarul ceresc. Și după cum curățirea tipică a celui pământesc se înfăptuia prin îndepărtarea păcatelor cu care fusese întinat, la fel curățirea efectivă a celui ceresc urmează să se îplinească prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor care sunt acolo consemnate. Însă, înainte ca aceasta să poată fi împlinită, trebuie să aibă loc o cercetare a cărților de înregistrare, pentru a se stabili cine, prin pocăință de păcat și prin credință în Hristos, sunt îndreptățiți la beneficiile ispășirii Sale. Curățirea sanctuarului implică, așadar, o lucrare de cercetare - o lucrare de judecată. Această lucrare trebuie să fie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos pentru a-Și răscumpăra poporul; căci atunci când va veni, răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecărui om după faptele lui. Apocalipsa 22:12. Marea Controversă, 421.

Lucrarea care a început la 22 octombrie 1844 a debutat la apogeul Strigătului de la miezul nopții, iar lucrarea se încheie la apogeul Strigătului de la miezul nopții, pe care Petru îl identifică drept perioada ștergerii păcatelor, care marchează perioada judecății celor vii, când sosesc „vremurile de înviore”.

„Lucrarea judecării de cercetare și a ștergerii păcatelor urmează să fie împlinită înainte de a doua venire a Domnului. Întrucât morții urmează să fie judecați după cele scrise în cărți, este imposibil ca păcatele oamenilor să fie șterse înainte de judecata în cadrul căreia cazurile lor urmează să fie cercetate. Însă apostolul Petru afirmă în mod limpede că păcatele credincioșilor vor fi șterse «când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus Hristos». Faptele Apostolilor 3:19, 20. Când se va încheia judecata de cercetare, Hristos va veni, iar răsplata Lui va fi cu El, ca să dea fiecărui om după cum va fi lucrarea lui.” Marea controversă, 485.

„Vremurile de înviore” sunt, de asemenea, „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor.”

De aceea, pocăiți-vă și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile înviorării; și El Îl va trimite pe Iisus Hristos, Cel ce mai înainte v-a fost vestit; pe Care cerul trebuie să-L primească până la vremurile reșezării tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci, de la începutul lumii. Faptele Apostolilor 3:19-21.

„Vremurile de înviore” vin „de la fața Domnului” și au loc atunci când este trimis „Isus Hristos”. Când îngerul din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840, Sora White a identificat îngerul ca fiind „nimeni altul decât Isus Hristos”. Lucrarea pe care Hristos a început-o la 22 octombrie 1844 a fost inaugurată prin istoria perioadei 1840-1844; o istorie despre care Sora White spune că a fost „o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu”, punând în același timp chiar acea istorie în paralel cu perioada Cincizecimii din vremea lui Petru și apoi folosind acele două linii ale istoriei profetice pentru a arăta înainte spre coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece, care luminează pământul cu slava Sa.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare celei din Ziua Cincizecimii. Așa cum "ploaia timpurie" a fost dată, în revărsarea Duhului Sfânt la începutul vestirii Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel "ploaia târzie" va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. "Atunci vom cunoaște, dacă vom stărui să-L cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ." Osea 6:3. "Bucurați-vă așadar, fii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru: căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie." Ioel 2:23. "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură." "Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Faptele Apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea apostolul Petru când a spus: «Pocăiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus». Fapte 3:19, 20.” Marea controversă, 611.

Mișcarea adventă din 1840 până în 1844 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu, care a marcat deschiderea lucrării lui Hristos de curățire a sanctuarului Său. Acea istorie a început când Isus, reprezentat ca primul înger din Apocalipsa 14, a coborât la 11 august 1840, așa cum este prezentat în capitolul 10 al Apocalipsei. Manifestarea puterii lui Dumnezeu care a început atunci a condus la deschiderea judecății de cercetare și, prin urmare, a prefigurată, ca tip, o manifestare a puterii lui Dumnezeu care avea să culmineze cu închiderea judecății de cercetare. Perioada de la sfârșit a început la 11 septembrie, când Isus a coborât din nou ca îngerul din Apocalipsa 18, când marile clădiri ale New Yorkului au fost doborâte prin atingerea lui Dumnezeu, iar lucrarea judecății de cercetare a trecut de la morți la vii. Ploile sosesc atunci când Isus este trimis.

Isus a învățat că trebuie să cerem ca să primim, iar Zaharia spune că trebuie să cerem ploaia târzie, la vremea ploii târzii. Este, așadar, evident că trebuie să știi că te afli în vremea ploii târzii, pentru a împlini îndrumarea lui Zaharia.

Cereți de la Domnul ploaie la vremea ploii târzii; astfel, Domnul va face nori strălucitori și va da ploi îmbelșugate și fiecăruia iarbă pe câmp. Zaharia 10:1.

La 11 septembrie, Isus S-a pogorât ca îngerul din Apocalipsa 18, iar ploaia târzie a început să picure, dar ea cade numai asupra celor care împlinesc porunca lui Zaharia de a „cere ploaia târzie”, atunci când au o înțelegere autentică a faptului că „vremurile de înviore” și restabilirea tuturor lucrurilor au sosit. Sufletul trebuie să „recunoască” faptul că perioada profetică a ploii târzii a sosit.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad peste noi. Când strângem frânturile de lumină, când prețuim îndurările sigure ale lui Dumnezeu, care iubește să vadă că ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. [Isaia 61:11 citat.] Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 984.

La 11 septembrie au început vremurile de înviore și a început ștergerea păcatelor celor vii. Acea judecată este în acord cu însuși primul principiu al legământului în trei etape al lui Avraam. Primul principiu consta în faptul că, atunci când Domnul a scos pe Israel din robia egipteană, El avea să judece atât poporul Său de legământ, cât și națiunea în care trăiseră ca pelerini și străini. Primul popor al legământului a preînchipuit ultimul popor al legământului, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Acest popor profetic va fi judecat ca cornul protestant al fiarei pământului, în timp ce cornul republican al fiarei pământului va fi judecat concomitent.

Judecata cornului republican survine la sfârșitul istoriei sale, care este legea duminicală. Legea duminicală este reprezentată în împlinirea versetului șaisprezece, când Roma a preluat controlul

asupra Iudei în anul 63 î.Hr.—în Ziua Ispășirii, potrivit unor istorici.

Antioh cel Mare reprezintă Statele Unite în versetele zece până la cincisprezece. Ronald Reagan a biruit în bătălia din versetul zece, care prefigura prăbușirea Uniunii Sovietice din versetul patruzeci. Isaia 8:8 identifică aceeași bătălie reprezentată în versetele zece și patruzeci din Daniel unsprezece, iar acele trei versete paralele permit ca Rusia să fie identificată drept învingătoarea în bătălia de la Rafia din versetul unsprezece.

Bătălia de la Rafia din versetul unsprezece a prefigurat războiul din Ucraina dintre împăratul de la miazăzi (Rusia) și puterea interpusă a papalității (Ucraina). Războiul a fost inițiat de Administrația Obama în vremea primului papă din emisfera sudică, care a fost totodată primul papă provenit din Americi, deși din America de Sud. „Sudul” este un simbol al globalismului, spiritismului și comunismului, iar primul papă sudic provenit din Americi s-a aliniat președintelui globalist Obama, când a sosit războiul din versetul unsprezece. Reagan, reprezentând Statele Unite din versetul zece, a intrat într-o alianță secretă cu un papă conservator; apoi naziștii din Ucraina au fost utilizați de un președinte globalist în perioada unui papă globalist. Statele Unite, sub Trump, se află acum într-o relație deschisă cu primul papă nord-american, așa-numit conservator.

Reagan a avut o alianță secretă cu antihristul profeției biblice în bătălia din versetul zece, iar Obama a inițiat bătălia din versetul unsprezece, într-o perioadă în care papa era, de asemenea, un globalist, asemenea lui Obama. Trump se află acum într-o relație deschisă cu un papă paralel cu Reagan, cu excepția faptului că alianța secretă inițială este acum o alianță deschisă. Cei trei papi și cei trei președinți se aliniază cu cele trei bătălii din versetele zece, unsprezece și cincisprezece.

„Minunată în agerimea și viclenia ei este Biserica Romei. Ea poate citi ceea ce urmează să fie. Își așteaptă timpul, văzând că bisericile protestante îi aduc omagiu prin acceptarea sabatului fals și că se pregătesc să-l impună prin chiar mijloacele pe care ea însăși le-a folosit în vremurile de demult. Cei care resping lumina adevărului vor căuta totuși ajutorul acestei puteri care se autointitulează infailibilă pentru a înălța o instituție care a luat naștere de la ea. Cât de grabnic va veni ea în ajutorul protestanților în această lucrare nu este greu de presupus. Cine înțelege mai bine decât conducătorii papali cum să se poarte cu aceia care sunt neascultători față de biserică?”

„Biserica Romano-Catolică, cu toate ramificațiile ei din întreaga lume, formează o vastă organizație aflată sub controlul scaunului papal și menită să slujească intereselor acestuia. Milioanele ei de adepți, din fiecare țară a globului, sunt învățați să se socotească legați prin loialitate față de papă. Oricare ar fi naționalitatea lor sau guvernul sub care trăiesc, ei trebuie să considere autoritatea bisericii mai presus de orice altă autoritate. Deși pot depune jurământul prin care își declară loialitatea față de stat, în spatele acestuia se află totuși jurământul de ascultare față de Roma, care îi dezleagă de orice angajament potrivit intereselor ei.

Istoria dă mărturie despre eforturile ei meșteșugite și stăruitoare de a se insinua în treburile națiunilor; și, odată ce a căpătat un punct de sprijin, de a-și promova propriile scopuri, chiar cu prețul ruinării principiilor și popoarelor. În anul 1204, papa Inocențiu al III-lea a smuls de la Petru al II-lea, regele Aragonului, următorul jurământ extraordinar: „Eu, Petru, regele aragonezilor, mărturisesc și făgăduiesc să fiu pururea credincios și ascultător domnului meu,

papa Inocențiu, succesorilor săi catolici și Bisericii Romane, și să păstrez cu credincioșie regatul meu în ascultarea lui, apărând credința catolică și prigonind pravitatea eretică.” — John Dowling, *The History of Romanism*, cartea 5, cap. 6, sec. 55. Aceasta este în armonie cu pretențiile privitoare la puterea pontifului roman „că îi este îngăduit să-i detroneze pe împărați” și „că îi poate dezlega pe supuși de jurământul lor de credință față de cârmuitori nelegiuți.” — Mosheim, cartea 3, secolul 11, partea 2, cap. 2, secțiunea 9, nota 17.

Și să se rețină: mândria Romei este aceea că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Iar de-ar avea puterea, le-ar pune în practică cu aceeași vigoare acum ca în secolele trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când intenționează să accepte sprijinul Romei în lucrarea înălțării duminicii. În timp ce sunt hotărâți să-și ducă la îndeplinire scopul, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Odată statornicit în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că observanțele religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să domine conștiința, triumful Romei în această țară este asigurat.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat un avertisment cu privire la pericolul iminent; dacă acesta va fi nesocotit, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat planurile Romei abia când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește în tăcere puterea. Doctrinile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își înalță edificiile semețe și masive, în ale căror ascunzișuri se vor repeta persecuțiile de odinioară. Pe furiș și fără a stârni bănuieli, ea își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri, când va veni vremea să lovească. Tot ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta îi este deja acordată. Curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea Controversă, 580, 581.

În 2016, Trump a fost ales; apoi, globaliștii reprezentați de Biden au furat alegerile din 2020, dar aceasta este recunoscută doar de cei care au vedere de 20/20. În versetul treisprezece, Donald Trump „revine” în 2024, cu mai multă putere ca oricând, și își începe pregătirea pentru epoca de aur, precum și pentru bătălia de la Panium din versetul cincisprezece. Apoi a sosit papa Leon pentru a statornici viziunea în 2025, al treilea papă asociat cu cele trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece, precum și cu cei trei președinți ai acelor bătălii. Primul și al treilea papă și președinte sunt considerați conservatori, iar papa și președintele din mijloc au fost globaliști. Prima alianță a fost secretă, ultima este deschisă, căci ea este reprezentată în versetul paisprezece drept simbolul care statornicește viziunea externă a profețiilor zilelor de pe urmă.

La 31 decembrie 2023, lucrarea primului înger, așa cum este tipificată de lucrarea primului decret, a început așezarea temeliei. Testul fundamental privea dacă William Miller a avut sau nu dreptate în identificarea faptului că Roma este cea care stabilește viziunea din versetul paisprezece. Identificarea de către Miller a Romei drept simbolul care a stabilit viziunea profetică a zilelor din urmă este, din anumite puncte de vedere, cea mai semnificativă dintre toate adevărurile fundamentale ale lui Miller. Felul în care Miller a ajuns la anumite înțelegeri poate fi dedus doar prin aplicarea unei logici sfințite la epoca și împrejurările sale, însă pentru unele dintre

descoperirile lui profetice există o mărturie foarte specifică cu privire la motivul pentru care a ajuns la acele înțelegeri. Cea mai fundamentală dintre înțelegerile lui a fost identificarea faptului că Roma este cea care stabilește viziunea.

Miller mărturisește în mod direct cum a căutat să înțeleagă ce anume fusese „luat” în cartea lui Daniel. El nu numai că identifică unde și-a găsit răspunsul, ci vorbește și despre entuziasmul său când a descoperit nestemata pe care o căutase. Apolos Hale consemnează un comentariu asupra scrierilor lui Miller însuși, iar în pasajul următor Hale arată cum a devenit Miller un student al profeției. Miller, ca mesager al luminii care a fost dezpecetluită în 1798, este un exemplu sacru al celor pe care Daniel i-a numit „înțelepții”, care „înțeleg” când cartea este „dezpecetluită”. Mărturia lui Miller despre modul în care a fost condus să studieze Biblia este un exemplu intenționat din partea Celui ce cârmuiește toate lucrurile. Luați aminte la dezvoltarea lui Miller, căci el este exemplul înțelepților care înțeleg sporirea cunoștinței, chiar dacă ei, asemenea lui Miller, ies din întunericul rătăcirii.

În luna mai 1816 am fost adus sub convingere de păcat, și, o, ce groază mi-a umplut sufletul! Am uitat să mănânc. Cerurile păreau ca de aramă, iar pământul ca de fier. Astfel am continuat până în octombrie, când Dumnezeu mi-a deschis ochii; și, o, suflete al meu, ce Mântuitor am descoperit că este Isus! Păcatele mele au căzut de pe suflet ca o povară; și atunci cât de limpede mi s-a părut Biblia! Întreaga Biblie vorbea despre Isus; El era în fiecare pagină și în fiecare rând. O, aceea a fost o zi fericită! Am dorit să merg de-a dreptul acasă, în cer; Isus era totul pentru mine, și am crezut că i-aș putea face pe toți ceilalți să-L vadă așa cum Îl vedeam eu, dar m-am înșelat.

„În cei doisprezece ani în care am fost deist, am citit toate istoriile pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia. Ea mă învăța despre Isus! Totuși, o bună parte din Biblie îmi rămânea încă obscură. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten căruia îi făcusem o vizită și care mă cunoscuse și mă auzise vorbind pe vremea când eram deist, el m-a întrebat, într-un chip destul de sugestiv: „Ce crezi despre textul acesta și despre acela?”, referindu-se la vechile texte față de care ridicasem obiecții când eram deist. I-am înțeles intenția și am răspuns: „Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă.” „Cât timp vrei?” „Nu știu, dar îți voi spune”, am răspuns, căci nu puteam să cred că Dumnezeu a dat o revelație care nu poate fi înțeleasă. Atunci m-am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că pot afla ce a intenționat Duhul Sfânt. Dar de îndată ce am luat această hotărâre, mi-a venit gândul: „Dacă dai peste un pasaj pe care nu-l poți înțelege, ce vei face?””

Atunci mi-a venit în minte acest mod de a studia Biblia: voi lua cuvintele unor asemenea pasaje și le voi urmări prin toată Biblia, pentru a le afla în felul acesta sensul. Aveam Concordanța lui Cruden [cumpărată în 1798], pe care o socotesc cea mai bună din lume; așa că am luat-o pe aceea și Biblia mea, m-am așezat la birou și n-am mai citit nimic altceva, decât câte puțin din ziare, căci eram hotărât să știu ce însemna Biblia mea. Am început cu Geneza și am citit mai departe încet; iar când ajungeam la un text pe care nu-l puteam înțelege, cercetam prin toată Biblia ca să află ce înseamnă. După ce am parcurs Biblia în felul acesta, o, cât de luminoasă și glorioasă mi s-a arătat adevărul! Am găsit ceea ce v-am predicat. Eram incredințat că cele șapte vremi se încheiau în 1843. Apoi am ajuns la cele 2300 de zile; ele m-au dus la

aceeași concluzie; dar nu aveam în gând să aflu când avea să vină Mântuitorul și nu puteam să cred; însă lumina m-a lovit atât de puternic, încât nu știam ce să fac. Acum, mi-am zis, trebuie să-mi pun pintenii și hamul de frânare; nu voi merge mai repede decât Biblia și nu voi rămâne în urma ei. Orice învață Biblia, de aceea mă voi ține. Dar totuși erau unele texte pe care nu le puteam înțelege.

Atât despre modul său general de a studia Biblia. Cu altă ocazie el și-a expus metoda de stabilire a sensului textului aflat înaintea noastră — sensul lui „the daily”. „Am citit mai departe”, a spus el, „și n-am putut găsi niciun alt caz în care să se afle, decât în Daniel. Apoi am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu acesta, «a înlătura». «El va înlătura the daily», «de la timpul când the daily va fi înlăturat», etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. «Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce acum reține, va reține, până va fi dat la o parte; și atunci va fi descoperit cel nelegiuit», etc. Și când am ajuns la acel text, o, cât de limpede și slăvit s-a arătat adevărul! Iată-l! acela este „the daily”! Ei bine, acum, ce înțelege Pavel prin «cel ce acum reține», sau împiedică? Prin «omul păcatului» și «cel nelegiuit» se înțelege Papismul. Ei bine, ce anume împiedică Papismul să fie descoperit? Firește, Păgânismul; așadar, «the daily» trebuie să însemne Păgânismul.” Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 66.

Călăuzirea providențială a studiului lui Miller, atât omenească, cât și divină, este consemnată în înregistrările istorice. Vechiul său prieten l-a îndemnat, iar gândurile care i-au venit au fost glasul îngerului Gabriel, pe care sora White îl identifică "rând după rând" drept îngerul care l-a vizitat în mod repetat pe Miller. El identifică cele șapte vremi ca fiind prima sa descoperire și apoi identifică cei 2.300 drept al doilea martor al celor șapte vremi, căci amândouă se încheiau în 1843 (așa a crezut inițial). Acele două profeții sunt descoperirile lui alfa și omega, și, în cadrul relației profetice cu Miller, ele indică greșeala care avea să fie corectată de Samuel Snow prin mesajul Strigării de la miezul nopții, care a inițiat "mișcarea lunii a șaptea". Mișcarea Strigării de la miezul nopții a fost "mișcarea lunii a șaptea" când a părăsit adunarea de tabără de la Exeter, întrucât ea indica venirea Domnului în ziua a zecea a lunii a șaptea, care, în 1844, a căzut la 22 octombrie.

Greșeala care produce împuternicirea celui de-al doilea înger este reprezentată de înțelegerea inițială a lui Miller potrivit căreia cele șapte vremuri și cei 2.300 de ani s-au încheiat împreună în 1843. În pasaj, doctrina următoare care este discutată este modul în care Miller a ajuns să identifice Roma ca simbolul care stabilește vedenia. Profesorii de istorie adventistă arată că toate înțelegerile profetice ale lui William Miller se întemeiau pe identificarea de către el a două puteri pustiitoare. El a înțeles că acele două puteri pustiitoare sunt Roma păgână și Roma papală, și a văzut acele două puteri în 2 Tesaloniceni când a ajuns să înțeleagă că „necurmatul” din cartea lui Daniel este Roma păgână. Fiecare model profetic expus de Miller, despre care Sora White ne informează că a fost vizitat în mod repetat de îngeri, era întemeiat pe înțelegerea lui că Roma stabilește vedenia. Fiecare!

Din 31 decembrie 2023, Leul din seminția lui Iuda desigilează Revelația lui Isus Hristos. Din acel moment a început testul fundamental, iar acesta a ajuns la încheiere când primul papă originar din

Statele Unite ale Americii și-a început pontificatul la 8 mai 2025. Atunci a început testul templului.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor și vom folosi „250” de ani drept mărturie pentru a susține identificarea noastră potrivit căreia testul fundamental s-a încheiat odată cu actualul papă.